

РЕШЕНИЕ

№ 28163

гр. София, 13.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в
публично заседание на 23.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ботева

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разглежда дело номер **5179** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10 и 10а Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба с вх. № 15067/05.05.2026 г. вр. № 13710/22.04.2026 г. на съда, подадена от Г. С. / G. S., гражданин на И., [дата на раждане] , чрез адв. П. А., против отказ за издаване на виза от 03.04.2026 г., издаден от завеждащ Консулска служба, КДЛ, към Посолството на Република България в [населено място], И., по заявление от 24.02.2026 г.

С жалбата са отправени оплаквания за наличие на отменителните основания конкретно по чл. 146, т. 3, 4 и 5 АПК, тъй като оспореният отказ, основан на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 ЗЧРБ поради установено явно разминаване между подписа на апликанта в трудовия договор и в националния му паспорт, което предполагало неразбиране на условията на труд и изискванията на длъжността, както и на самия трудов договор, и предоставяне на подправени документи, бил издаден в нарушение на изискванията за форма и съществено нарушение на административно-производствените правила, без да са изяснени фактическите обстоятелства и анализа на всички доказателства, поради което бил немотивиран, позовава се на Единно разрешение за пребиваване и работа по чл. 24и ЗЧРБ. Твърди неправомерно засягане на правото на зачитане на личния и семеен живот и забраната за дискриминация на личен и национален произход като цитира чл. 8 и 14 КЗПЧОС. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ и да върне преписката на административния орган за ново произнасяне. В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, представлява се от адв. А., претендира разноски по представен списък и адв. възнаграждение по чл. 38 ЗА.

Ответникът – завеждащ Консулска служба, КДЛ, към Посолството на Република България в

[населено място], И. – не изразява становище по жалбата в ход по същество. В съдебно заседание - не се явява и не се представлява. В съпроводително писмо на жалбата и преписката сочи, че правото на труд не е основно право по ЕКПЧ, отправя блнакетно възражение за прекомерност на петендирани разноски.

Административен съд София - град, I-во отделение, 4-ти състав, като взе предвид изложените от страните доводи и извърши съвкупна преценка на доказателствата, намира за установено следното от фактическа страна:

Със заявление, подадено на 24.02.2026 г. Г. С. кандидатствал за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: национален паспорт, издаден от компетентните власти в И.; застрахователна полица за медицински разходи, свидетелство за съдимост, доказателство за адрес в Република България, данни за полет, свидетелство за управление на МПС, трудов договор, банково извлечение, писмо от дирекция „Миграция“.

Издаден е оспореният Отказ от 03.04.2026 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ от Г. Г., консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в Д., И.. Като правно основание в отказа са посочени разпоредбите на чл.10, ал.1, т.17 и т. 23 ЗЧРБ, а като фактическо такова – „При направените проверки е установено явно разминаване между подписа на апликанта в предварителния трудов договор и в националния му паспорт. Горното от една страна предполага неразбиране от кандидата условията на труд и изискванията за длъжността, а от друга – води до нищожност на самия трудов договор. Целта и условията на планирания престой не са обосновани, предоставени са подправени документи с цел формално изпълнение на изискванията на ЗЧРБ“.

В хода на съдебното производство са изискани съставените документи и изразени становища от МВР - дирекция „Миграция“ и ДА „Национална сигурност“ /ДАНС/ във връзка със заявлението на Г. С. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване – вид „D“. От дирекция „Миграция“ МВР, с писмо рег. № 536400-56416/22.06.2026 г. е постъпило писмо, с което уведомява, че във връзка със заявление за продължително пребиваване на осн. чл. 24и ЗЧРБ на Г. С. след постъпило положително становище от Агенцията по заетостта било изпратено уведомително писмо до МВнР и работодателя за предприемане на действия по подаване на заявление за издаване на виза вид „D“, като в случаите по чл. 30, ал. 4 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /Наредбата, НУРИВОВР/ съгласуването е само с ДА „Национална сигурност“, дирекция „Миграция“ не участвала в съгласувателната процедура и не може да изпрати документи.

По делото е постъпила информация № 1-81/21.05.2026 г. от ДАНС обособена като класифициран том по делото, съответно съхранявана и предоставена за запознаване съгласно изискванията на Закона за защита на класифицираната информация /ЗЗКИ/ и Правилника за прилагането на ЗЗКИ. Посочено е, че съгласувателната процедура по заявлението на кандидата за виза е осъществена електронно и е налице отрицателно становище за кандидата. Не се сочи същият да представлява заплахата за националната сигурност.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав на Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства по отделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК и за наличие на основанията за оспорване по чл. 146 АПК, от правна страна установи следното:

Жалбата е подадена в законоустановения преклузивен срок, срещу подлежащ на оспорване акт и от надлежна страна, за която същият е неблагоприятен - лице по чл. 3 АПК, чл. 2 и чл. 3, ал. 1 ЗЧРБ, адресат на индивидуален административен акт, засягащ неговата правна сфера

неблагоприятно като му налага ограничения чрез отказ от предоставяне на права, поради което е процесуално допустима, в който смисъл съдът се е произнесъл с определение № 18042/12.05.2026 г. По отношение на изискването за допустимост на оспорването по арг. от чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ, посоченото в жалбата формално изпълнява изискването на закона.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 8 ЗЧРБ чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. По силата на чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВнР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1 от закона. В тази връзка по делото е приложена заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи, с която в т. 4 е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 3 НУРИВОВР и Приложение VI от Визовия кодекс. Със заповед № 19 от 23.09.2025 г. на посланика в посолството на РБ в Д., И., г-н Г. – КДЛ в същото посолство, е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри по образец съгласно Приложение № 7 към НУРИВОВР. При това положение съдът приема, че оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен по предмет, място и време административен орган.

По отношение на спазването на изискването за форма, съдът установи следното: съгласно чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанията за отказа.

Съдът приема, че оспореният административен акт не е издаден в предвидената от закона форма, както и че е издаден в противоречие с материалноправните разпоредби, тъй като в него е посочено правното основание за издаването му, но не и конкретни фактически основания, относими към визираните законови разпоредби. В разглеждания случай, правното основание за постановения отказ е чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 ЗЧРБ. В цитираните точки е предвидено, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит /т. 17/ и е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни /т. 23/.

Съдът констатира, че оспореният отказ е издаден при нарушение на изискването за излагане на мотиви в административния акт. Когато административният акт се издава в писмена форма, трябва да съдържа изложение на фактическите и правните основания за издаването му. Тези елементи от акта имат за цел да разкрият волята на административния орган и обстоятелствата, които стоят в основата на постановяването на акта. Надлежните мотиви подпомагат жалбоподателя да организира своята защита и съответно съда – да упражни надлежно съдебен контрол върху законосъобразността на акта.

В обжалвания акт е посочена формално и единствено разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 ЗЧРБ, но не е обсъдено защо административният орган приема, че апликантът не доказва достоверно целта на престоя си. Съдът счита, че апликантът е посочил целта на престоя си ясно в молбата. За да бъде законосъобразен постановеният отказ на соченото основание - чл. 10, ал. 1, т.

17 и т. 23 ЗЧРБ, трябва да не бъде установена достоверно специфичната цел у чужденеца или да е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. Такива факти не се установяват о преписката, тъй като липсват доказателства в тази насока, чието доказване е в тежест на административния орган. Подобни данни не са установени и доказани и от предоставената класифицирана информация от ДАНС. Напротив, по делото е представен трудов договор, сключен между „Юроспийд“ ООД и Г. С., както и всички необходими документи, за да получи лицето исканата от него виза тип „Д“. Видно от събраните доказателства към момента на подаване на заявлението за издаване на виза, кандидатът вече притежава валидно разрешение за достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ, за срок от 3 години /л. 18/. Това разрешение би следвало да улесни процедурата по получаването на виза тип „Д“, тъй като вече веднъж лицето е било проверено от всички компетентни органи. При проведената процедура за издаването на разрешение за продължително пребиваване с цел работа участват Дирекция „Миграция“, Агенцията по заетостта и ДАНС. Всички тези органи вече веднъж са дали своето положително становище относно Г. С..

Противно на това, издаването на виза е отказано, въпреки наличието на „Единно разрешение за пребиваване и работа“. Изразеното отрицателно становище от ДАНС действително би обвързало административния орган, отговорен за издаването на виза тип „D“, но само когато становището касае националната сигурност. Тоест лицето следва да бъде определено като заплаха за националната сигурност съгласно чл. 4, ал. 1, т. 14 и чл. 41, ал. 1, т. 2 ЗДАНС. В случая не са доказани подобни съображения, което означава че органът дължи преценка дали са налице останалите условия за издаване на виза и ако отсъства едно от тях, отказва издаването на виза, в който случай сочи не само правното основание, но и мотивите на решението си /чл. 10а, ал. 2 ЗЧРБ/.

В заключение, трябва да се посочи и следното: в оспорвания отказ за издаване на виза, не става ясно защо органът приема, че целта и условията на заявеното пребиваване не са достоверно доказани, след като са изпълнени изискванията на закона и са представени необходимите документи по смисъла на чл. 24и, ал. 5 ЗЧРБ. Също така не се разбира кои са сочените неверни данни или представените документи с невярно съдържание, как и по какъв начин са доказани тези факти или това са само предположения на компетентните органи. Изложеното като мотиви за разлика в подписите в паспорта на лицето и този в трудовия договор не обуславя автоматично липсата на вярно съдържание в договора, както твърди органа, издал акта. Този факт подлежи на доказване по друг ред, а в случая КДЛ няма необходимите правомощия, за да го установи. Субективната преценка на компетентното длъжностно лице за различие в подписите не води до заключението за нищожност на трудовия договор, каквито доводи са изложени в процесния акт. Всичко това посочено по-горе обуславя извода, че издаденият отказ не е надлежно мотивиран, като такъв е незаконосъобразен, а оспорването пред съда е основателно. Липсата на конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза вид „D“ е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е в съответствие с константната практика на ВАС – така решения по адм. д. № 14248/2018 г., по адм. д. № 120/2020 г. на ВАС, по адм. д. № 6889/2020 г., по адм. д. № 7720/2020 г.

Изложеното, освен нарушение на формата по смисъла на чл.146, т. 2 АПК, навежда и съществено процесуално нарушение съгласно чл. 146, т. 3 АПК, доколкото препятства правото на защита на засегнатото лице да разбере мотивите на засягащия го негативен за него акт, респ. да организира защитата си срещу него, както обосновано е посочено в жалбата.

Основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване са регламентирани в чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ, съгласно който виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с

право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон. Основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване са изложени в цитираната по-горе разпоредба на ЗЧРБ, а документите, които следва да се приложат към заявлението за издаване на виза са изброени в чл. 13 и чл. 14 от Наредбата.

При така събраните доказателства, съдът намира, че административният орган не е обосновал /не е изложил точни и ясни мотиви/ защо приема, че са налице предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 ЗЧРБ. След анализ на приложените към заявлението за издаване на виза доказателства е дължим извод, че в случая липсват конкретни фактически основания за издаване на акта, които да са относими към правните основания, послужили за постановяване на оспорения отказ, с което е нарушена императивната норма на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Не е налице извършване на фактически и правен анализ на представените от заявителя документи и липсва каквато и да е логическа обосновка на направените правни изводи, базирана на конкретни фактически данни. От постановения отказ не става ясно, защо и как административният орган оборва представените със заявлението документи, удостоверяващи наличието на сключен и подписан трудов договор. Отказът за издаване на виза представлява намеса в правоо на работа и личен живот на лицето, защитено в ЕКПЧ, тъй като същото заявява желанието си да се грижи за семейството си и да полага труд.

Съдебната практика по този вид спорове е непротиворечива и категорично изисква посочване в административния акт на конкретни фактически основания и данни за обсъждането на относимите към апликанта правнорелевантни факти и обстоятелства, поради които е постановен съответният отказ. Цитираните законови норми на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 ЗЧРБ е общо и бланкетно формулирано. При постановяване на административния акт неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визираните нормативни текстове, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата, в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт следва да бъде отменен, а преписката да се върне на административния орган за ново разглеждане на подаденото заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК жалбоподателят има право на разноски, такива се претендират от процесуалния представител на жалбоподателя – адв. П. А. в размер на заплатената ДТ – 5.11 евро, разходите за превод на български език на документи – 120 евро по фактура /л. 80/ , както и адвокатско възнаграждение в размер 500 евро за предоставена правна защита и съдействие по представен договор /л. 78/ по смисъла на чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, във връзка с чл. 173, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 4-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Г. С. / G. S., гражданин на И., [дата на раждане] , отказ за издаване на виза от 03.04.2026 г., издаден от завеждащ Консулска служба, КДЛ, към Посолството на Република България в [населено място], И., по заявление от 24.02.2026 г.

ИЗПРАЩА делото като преписка на административния орган за ново разглеждане на заявление за издаване на виза, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането

на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на Г. С. / G. S., гражданин на И., [дата на раждане] , представляван от адв. П. А., сторените по делото съдебни разноски в общ размер **625.11 /шестстотин двадесет и пет евро и 11 евроцента/ евро**, представляващи държавна такса в размер 5.11 евро, разходите за превод на български език на документи – 120 евро по фактура, както и адвокатско възнаграждение в размер 500 евро за предоставена правна защита и съдействие по представен договор по смисъла на чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните с касационна жалба пред тричленен състав на Върховния административен съд на Република България.

Препис на решението да се изпрати на страните по реда на чл. 138, ал. 3 във връзка с чл. 137 АПК.

СЪДИЯ _____